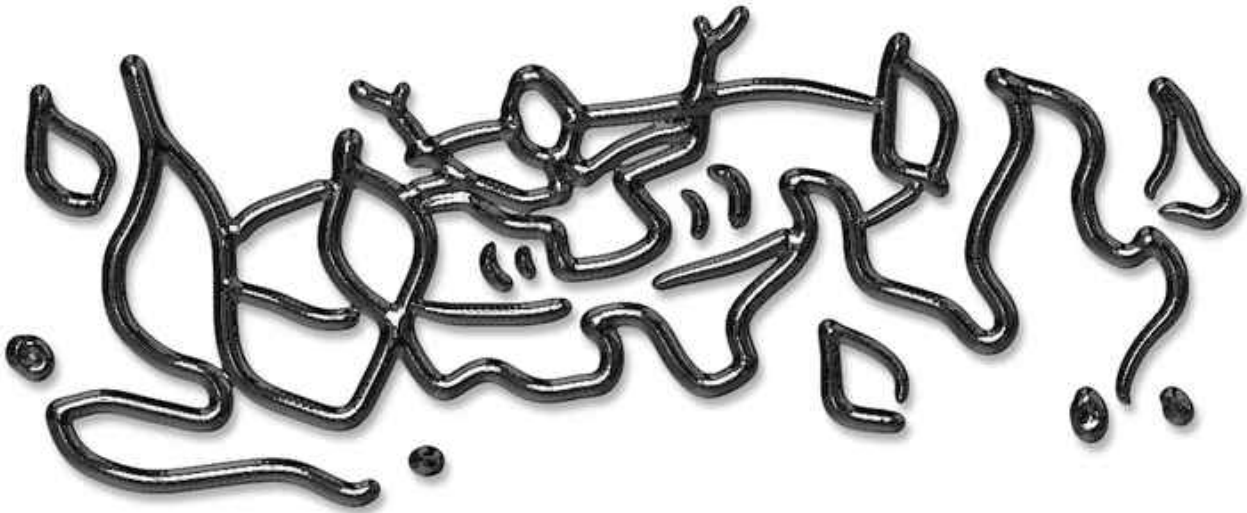

LLIÇÓ 5

23-29 de juliol

Calor extrema

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: *Gènesi 22*, *Os. 2:1-12*, *Job 1:6-2:10*, *2 Cor. 11:23-29*, *Isa. 43:1-7*.

Text de memòria: «Però el Senyor va voler fer-lo mal; L'ha posat en pena. Quan facis la seva ànima en ofrena pel pecat, veurà la seva descendència, prolongarà els seus dies, i el plaer del Senyor prosperarà a la seva mà" (*Isaïes 53:10, NKJV*).

Quan l'esposa del famós escriptor cristià CS Lewis s'estava morint, Lewis va escriure: "No és que estic (crec) en gran perill de deixar de creure en Déu. El veritable perill és arribar a creure coses tan terribles sobre Ell. La conclusió que em temo no és "Així que no hi ha Déu després de tot", sinó "Així és com és realment Déu". " – *A Grief Observed* (Nova York: HarperCollins Publishers, Inc., 1961), pàg. 6, 7.

Quan les coses es tornen realment doloroses, alguns de nosaltres rebutgem Déu completament. Per a altres com Lewis, hi ha la temptació de canviar la nostra visió de Déu i imaginar tot tipus de coses dolentes sobre Ell. La pregunta és: quina calor pot fer? Quanta calor està disposat Déu a arriscar-se a fer passar el seu poble per aconseguir el seu propòsit últim de donar-nos forma a la "imatge del seu Fill" (*Rom. 8:29, NVI*) ?

La setmana d'un cop d'ull: per què creus que Déu està disposat a arriscar-se a ser mal entès per aquells que vol conèixer-lo i estimar-lo? Fins a quin punt creus que Déu està disposat a ser malentès per tal de modelar-te a la "imatge del seu Fill"?

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte 30 de juliol.

DIUMENGE ↑

24 de juliol

Abraham al gresol

Llegiu *Gènesi 22*. Del no-res i sense explicació, Déu de sobte crida Abraham perquè ofereixi el seu propi fill com a holocausto. Us imagineu com es devia sentir Abraham? Era una idea totalment repugnant que un Déu sant demanés que sacrificués el teu propi fill. Fins i tot si Abraham pensava que això era acceptable, què passa amb les promeses de Déu d'una herència? Sense el seu fill, la promesa desapareixeria.

Per què Déu va demanar a Abraham que oferís aquest sacrifici? Si Déu ho sap tot, quin sentit tenia?

La petició de Déu i el seu moment no van ser aleatoris. De fet, es va calcular per exigir l'angoixa més profunda possible, perquè "Déu havia reservat la seva darrera prova més difícil per a Abraham fins que la càrrega dels anys va ser pesada per a ell, i anhelava el descans". – Ellen G. White, *Patriarques i profetes*, pàg. 147 . Va ser aquesta la prova d'un Déu boig? En absolut, perquè "l'agonia que va patir durant els dies foscos d'aquella prova terrible va ser permès perquè pogués comprendre per la seva pròpia experiència alguna cosa de la grandesa del sacrifici fet pel Déu infinit per a la redempció de l'home". – *Patriarques i profetes* , p. 154.

Això va ser només una prova: Déu mai va voler que Abraham matés el seu fill. Això posa de manifest una cosa molt important sobre la manera com Déu treballa de vegades. Déu ens pot demanar que fem alguna cosa que mai no vol que acabem. Potser ens demanarà que anem a un lloc on mai no vol que arribem. El que és important per a Déu no és necessàriament el final, sinó el que aprenem a mesura que el procés ens remodela.

Potser Jesús estava pensant en l'experiència d'Abraham quan va dir als jueus: «El vostre pare Abraham es va alegrar de pensar en veure el meu dia; ho va veure i es va alegrar” (*Joan 8:56*) . Abraham podria haver perdut aquesta visió, descartant les instruccions com de Satanàs. La clau per a la supervivència i l'aprenentatge d'Abraham durant tot el procés va ser el seu coneixement de la veu de Déu.

Com coneixeu la veu de Déu? Com saps quan Déu et parla? Quines són les maneres en què us comunica la seva voluntat?

DILLUNS ↑

25 de juliol

Israel rebel

La història d'Osees té algunes lliçons poderoses per ensenyar-nos. La situació d'Osees és notable. La seva dona, Gomer, fugí i té fills amb altres homes. Tot i que és sexualment infidel, Déu crida a Osees perquè torni a portar la seva dona i li torni a mostrar-li el seu amor. Aquesta història pretén ser una paràbola sobre Déu i Israel. Els israelites havien deixat Déu i es prostituïen espiritualment davant d'altres déus, però Déu encara els estimava i volia mostrar-los el seu amor. Però només mira els mètodes de Déu!

Llegiu Osees 2:1-12 . Quins mètodes diu Déu que utilitzarà per tornar Israel cap a si mateix? Com haurien sentit aquestes experiències?

[Osees 2:2](#) , [3](#)

[Osees 2:5-7](#)

[Osees 2:8](#) , [9](#)

[Osees 2:10](#)

Aquesta història planteja dues qüestions importants sobre la manera com experimentem Déu quan ens porta al penediment.

En primer lloc, correm el risc de no reconèixer que Déu està treballant. Quan Israel va passar per experiències tan dures i doloroses, podria haver estat difícil per a ells reconèixer que el seu Déu estava

treballant per a la seva salvació. Quan el nostre camí està bloquejat per espines esmolades o ens emmurallan de manera que no sabem cap a on anem ([Os. 2:6](#)), és aquest Déu? Quan les nostres necessitats bàsiques desapareixen o ens sentim avergonyits ([Os. 2:9](#) , [10](#)), el nostre Pare podria estar enmig de tot? La veritat és que sigui el que sentim, Déu sempre treballa per portar-nos al penediment, perquè ens estima molt.

En segon lloc, correm el risc de malentendre Déu quan està treballant. Podem reconèixer que Déu està treballant, però no ens agrada el que està fent. Mentre ens sentim ferits i avergonyits, és fàcil culpar Déu per ser cruel, per no intervenir o per no tenir cura. Però Déu sempre treballa per renovar-nos mitjançant la seva aliança d'amor.

Llegiu [Osees 2:14-23](#) . Què revela aquest passatge sobre Déu? Demaneu a l'Esperit Sant que us mostri si heu fugit de Déu en qualsevol àmbit de la vostra vida. Si estàs condemnat que ho has estat, per què esperar a passar pel gresol? Què t'impedeix de lliurar-ho tot al Senyor ara?

DIMARTS ↑

26 de juliol

Sobreviure mitjançant el culte

Llegiu [Job 1:6-2:10](#) . Què va causar el patiment de Job?

Aquí hi ha alguna cosa sorprenent. Els àngels vénen a veure Déu, i Satanàs ve amb ells. Déu li pregunta a Satanàs on ha estat, i Satanàs respon que ha estat "vagant per la terra, anant i tornant-hi" ([Job 1:7, NVI](#)). Aleshores Déu fa aquesta pregunta: "Has considerat el meu servent Job?" ([Job 1:8, NVI](#)). La pregunta en si no és remarcable; el que és remarcable és Qui ho demana. No és Satanàs qui assenyala Job com a tema d'examen, és Déu. Sabent exactament què passarà després, Déu crida l'atenció de Job a Satanàs. A la terra, Job no té ni idea de com de calent està a punt de fer-se el seu gresol. I encara que està molt clar que és Satanàs, no Déu, qui causa el patiment de Job, també és clar que és Déu qui dona el seu permís explícit perquè Satanàs destrueixi les possessions, els fills i la seva pròpia salut física. Si Déu està donant permís perquè Job pateixi, quina diferència fa que Déu o Satanàs estiguin infligint el patiment personalment? Com pot Déu ser just i sant quan permet activament que Satanàs provoqui tant dolor a Job? És aquesta situació un cas especial,

[A Job 1:20](#) , [21](#) , com respon Job a les proves?

És possible respondre a aquest patiment de dues maneres. Ens podem amargar i enfadar-nos, donant l'esquena a un Déu que creiem que és cruel o inexistent, o podem aferrar-nos a Déu amb més força. Job tracta la seva catàstrofe romanent a la presència de Déu i adorant-lo.

A [Job 1:20](#) , [21](#) , veiem tres aspectes de l'adoració que poden ser útils en cas d'angoixa. En primer lloc, Job accepta la seva impotència i reconeix que no té cap pretensió de res: «Des del ventre de la meva mare he sortit nu, i despullat me'n sortiré» ([Job 1:21, NVI](#)). En segon lloc, Job reconeix que Déu encara té el control total: "El Senyor va donar i el Senyor ha pres" ([Job 1:21, NVI](#)). En tercer lloc, Job conclou reafirmant la seva creença en la justícia de Déu.

"Que sigui lloat el nom del Senyor" ([Job 1:21, NVI](#)).

Passant per un judici? Seguiu els passos que va fer Job. Com et poden ajudar a tu també?

DIMECRES ↑

27 de juliol

Sobreviure a través de l'esperança

"Estàvem sota una gran pressió, molt més enllà de la nostra capacitat de suportar, de manera que ens desesperam de la vida mateixa. De fet, vam sentir que havíem rebut la condemna a mort. Però això va

passar perquè no confiéssim en nosaltres mateixos, sinó en Déu, que ressuscita els morts» ([2 Cor. 1:8](#) , [9](#) , [NVI](#)) .

Com a apòstol escollit de Déu, Pau havia suportat més que la majoria de la gent. No obstant això, Paul no va ser aixafat. Més aviat, va créixer en la seva lloança a Déu. Llegiu la seva llista de dificultats a [2 Corintis 11:23-29](#) . Ara llegiu [2 Corintis 1:3-11](#) .

A [2 Corintis 1:4](#) , Pau afirma que la raó per rebre la compassió i el consol de Déu és "perquè puguem consolar els que tenen problemes amb el consol que nosaltres mateixos rebem de Déu" (NIV). Fins a quin punt el patiment pot ser una crida al ministeri? Com podríem estar més alerta davant d'aquesta possibilitat?

Déu vol ministrar a través de nosaltres per fer mal a la gent. Això vol dir que primer ens pot permetre experimentar el mateix tipus de ferides. Aleshores oferirem ànims, no des de la teoria, sinó des de la nostra pròpia experiència de la compassió i la comoditat de Déu. Aquest és un principi de la vida de Jesús (vegeu [Heb. 4:15](#)) .

Les vívides descripcions que fa en Pau de les seves dificultats no volen fer-nos sentir pena per ell. Són perquè sabem que fins i tot quan estem a les profunditats, el Pare encara pot intervenir per portar la seva compassió i consol. Podem desesperar-nos fins i tot de les nostres pròpies vides, i fins i tot ser assassinats, però no tingueu por, Déu ens ensenya a confiar en Ell. Podem confiar en Ell, perquè el nostre Déu "ressuscita els morts" ([2 Cor. 1:9](#), [NVI](#)) .

Mentre Pau continua fixant els seus ulls en proclamar l'evangeli, sap que Déu també el rescatarà en el futur. La capacitat de Pau de mantenir-se ferm està recolzada per tres coses que esmenta a [2 Corintis 1:10](#) , [11](#) . En primer lloc, la trajectòria provada de Déu: "Ens ha alliberat d'un perill tan mortal, i ens alliberarà" ([2 Cor. 1:10](#), [NVI](#)) . En segon lloc, la determinació de Pau de fixar la seva concentració en Déu mateix: «En ell hem posat la nostra esperança que ens continuarà alliberant» ([2 Cor. 1:10](#), [NVI](#)) . En tercer lloc, la contínua intercessió dels sants: «com ens ajudeu amb les vostres pregàries» ([2 Cor. 1:11](#), [NVI](#)) .

Què pots aprendre de Pau que et pugui ajudar a no caure en l'autocompassió enmig de les teves pròpies lluites?

DIJOUS ↑

28 de juliol

Calor extrema

Fins ara aquest trimestre, hem considerat molts exemples dels gresols que Déu utilitza per aportar puresa i semblança de Crist a les nostres vides. Tanmateix, algunes persones poden veure aquests exemples i concloure que Déu és un mestre de tasques sever i exigent. Per descomptat, alguns poden dir: "Sabem que Déu vol alguna cosa bona per a nosaltres, però aquests exemples no revelen molta cura i amor. En canvi, Déu sembla més un mató. Es proposa un propòsit que ens causa moments difícils considerables, i no hi podem fer res".

És cert que mentre vivim en aquesta terra plena de pecats, només entendrem una mica per què passen les coses. Al cel entendrem molt més ([1 Co 4:5](#) , [1 Co 13:12](#)) , però ara per ara haurem de viure amb la tensió de creure que Déu està present i cuidant-nos, tot i que les coses no sempre et sentis massa bé. Isaïes descriu molt bé aquesta tensió.

Llegiu [Isaïes 43:1-7](#) . Al vers 2, Déu diu que el seu poble passarà per les aigües i pel foc. Són una representació de perills extrems, però potser deixen entreveure la travessia del mar Roig i el Jordà, tots dos temps temibles, però temps que van obrir el camí cap a una nova vida. Potser espereu que Déu digui que protegiria el seu poble d'aquests perills, que el guiarà per un camí més fàcil. Però, com el Pastor del Salm 23, diu més aviat que quan arriben els temps difícils, el poble de Déu no ha de quedar aclaparat, perquè Ell està amb ells.

Mireu enrere a [Isaïes 43:1-7](#) . Escriu les diferents maneres en què Déu assegura la comoditat del seu poble durant els temps d'aigua i foc. Quina imatge de Déu pinta això en la teva ment? Quines promeses pots reclamar per tu mateix?

Podríem resumir el que hem après sobre els gresols de Déu de tres maneres. En primer lloc, la calor extrema de Déu no és destruir-nos a nosaltres sinó el nostre pecat. En segon lloc, la calor extrema de Déu no és per fer-nos miserables sinó per fer-nos purs, tal com vam ser creats per ser. En tercer lloc, la cura de Déu per nosaltres a través de totes les coses és constant i tendra: mai ens deixarà sols, sigui el que ens passi.

Què us ensenyen aquests versos sobre les accions i el caràcter de Déu? [Ps. 103:13](#) , [14](#) ; [Matt. 28:20](#) ; [1 Cor. 10:13](#) ; [1 mascota. 1:7](#) . Com has viscut la realitat d'aquests versos a la teva pròpia vida?

DIVENDRES ↑

29 de juliol

Reflexions addicionals : llegiu Ellen G. White, "[The Test of Faith](#)", pàgs. 145-155 a [Patriarchs and Prophets](#) ; «[Lloeu el Senyor](#)», pàgs. 315-319 a [Testimonis for the Church](#), vol. 5 .

"Déu sempre ha provat el seu poble al forn de l'aflicció. És a l'escalfor del forn que l'escòria es separa de l'autèntic or del caràcter cristià. Jesús mira la prova; Ell sap què es necessita per purificar el metall preciós, perquè reflecteixi la resplendor del seu amor. És a través de proves properes i de prova que Déu disciplina els seus servents. Veu que alguns tenen poders que es poden utilitzar en l'avenç de la seva obra, i posa a prova aquestes persones; en la seva providència els porta a posicions que posen a prova el seu caràcter... Els mostra la seva pròpia debilitat i els ensenya a recolzar-se en Ell... Així s'aconsegueix el seu objectiu. Estan educats, entrenats i disciplinats, preparats per complir el gran propòsit per al qual els van donar els seus poders". – Ellen G. White, [Patriarques i profetes](#), pàgines 129, 130 .

"Si en la providència de Déu estem cridats a suportar proves, acceptem la creu i bevem la copa amarga, recordant que és la mà d'un Pare que la porta als nostres llavis. Confiam en Ell tant en la foscor com en el dia. No podem creure que Ell ens donarà tot el que és per al nostre bé? Fins i tot en la nit de l'aflicció, com podem negar-nos a aixecar el cor i la veu en elogis agraits, quan recordem l'amor que ens expressa la creu del Calvari? – Ellen G. White, [Testimonis for the Church](#), vol. 5, pàg. 316 .

Preguntes de discussió:

- 1. A classe, feu que algú expliqui la seva pròpia prova de fe que, si no és tan intensa com Abraham, encara va ser prou dura. Què pots aprendre de l'experiència d'aquesta persona, dels seus èxits o fracassos?**
- 2. Revisa les últimes 24 hores de la vida de Crist abans de la seva crucifixió. Quins extrems es va enfrontar? Com va aguantar? Quins principis podem prendre del seu exemple i aplicar per nosaltres mateixos quan estem enmig del nostre propi gresol?**
- 3. Discutiu la idea, tractada aquesta setmana, sobre com a través del nostre propi sofriment podem servir als altres que pateixen. Per cert que sigui, quins són alguns dels problemes que ens podríem trobar amb aquesta idea?**
- 4. Ellen G. White va escriure més amunt: "Confiam en Ell tant a la foscor com de dia". Això és més fàcil de dir que de fer. Com ens podem ajudar mútuament a desenvolupar el tipus de fe que ens permeti fer-ho? Per què és important confiar en Déu en els mals moments?**